

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๑/๒๕๔๘

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

เรื่อง สภาผู้แทนราษฎรขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ กรณีคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร โดยมติสภาผู้แทนราษฎรยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ กรณีคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนกรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว ตามคำร้องของประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ว่า

๑. รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับนี้ได้กระทำขึ้นโดยชอบด้วยมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องหรือไม่

๒. หากรายงานดังกล่าวไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวในข้อ ๑ แล้วสภาผู้แทนราษฎรจะมีอำนาจรับทราบหรือพิจารณาดำเนินการต่อไปได้หรือไม่เพียงใด

ตามคำร้องของประธานสภาผู้แทนราษฎรข้อเท็จจริงพอสรุปได้ว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่ารายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในกรณีความรุนแรงอันเนื่องมาจากโครงการท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย ที่เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อมีการฟ้องร้องดำเนินคดีในศาลแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติย่อมไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการตรวจสอบและเสนอมาตรการแก้ไขต่อไป ซึ่งมีผลให้สภาผู้แทนราษฎรไม่ต้องพิจารณาดำเนินการแก้ไขตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอ โดยอ้างอิงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) เรื่องที่ ๓๘๐/๒๕๔๖ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๒๔ (๒) สนับสนุนตามที่ปรากฏในคำร้อง ส่วนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกฝ่ายหนึ่ง มีความเห็นว่ารายงานคณะกรรมการฯ ดังกล่าวชอบด้วยพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ กล่าวคือ เป็นคนละเรื่องคนละกรณีกับคดีที่มีการฟ้องร้องกันอยู่ ในศาล ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการแก้ไข ต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อดำเนินการต่อไปได้ โดยมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมีใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและ เสนอมาตรการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นเพียงความเห็นที่ไม่ตรงกันของ สมาชิกในองค์กรเดียวกัน มิใช่เกิดปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎร กับองค์กรอื่นแต่อย่างใด และความเห็นที่ไม่ตรงกันดังกล่าวสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ ก็มีอำนาจที่จะพิจารณาและลงมติในปัญหาดังกล่าวได้เองอยู่แล้ว ทั้งความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสองฝ่ายที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ ก็มีได้เกี่ยวพันหรือเกิดปัญหาขัดแย้งกับการปฏิบัติหน้าที่ของ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและศาลยุติธรรมตามที่ผู้ร้องอ้าง ปัญหาตามคำร้องมีลักษณะเป็น การหารือต่อศาลรัฐธรรมนูญว่ารายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับนี้ ความเห็นของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายใดถูกต้องตามกฎหมาย และหากศาลรัฐธรรมนูญ เห็นว่าไม่ถูกต้อง ตามกฎหมาย สภาผู้แทนราษฎรจะมีอำนาจหน้าที่อย่างไร จึงมิใช่กรณีที่มีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับ อำนาจหน้าที่เกิดขึ้นระหว่างองค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญที่ศาลรัฐธรรมนูญจะมีอำนาจพิจารณา วินิจฉัยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ